L'ESPORT CATALÀ

Nº 14

ANY I ▪ 7 DE JULIOL ▪ 1925

Tampoc aquesta vegada la victòria ha somrigut als uruguais

Zibecchi, el notable mig centre uruguai interceptant una passada que Cros s'aprestava a recullir
L'equip del C. D. Europa, que feu diumenge tan lluit paper en batre el «Nacional» de Montevideo per 1 a 0

30 cèntims

LLETRES D'ANGLATERRA

WIMBLEDON

Des de fa uns quants dies l'afició esportiva d'aquest país té l'atenció fixa en els esdeveniments tennístics que es desenrotllen a Wimbledon, mot familiar a tot aficionat a aquest noble esport.

Són les millors raquetes del món que hi afluei-xen anualment i per les seves belles pistes d'herba—millorades notablement d'ençà que el Club adquirí nous terrenys en 1922—han anat desfilant totes les notabilitats tennístiques. El "Centre Court", la pista reservada per als millors partits, és un model de pistes d'herba. Cuidada per experts, el seu manteniment ve costant al Club una fortuna, però el cop de vista que ofereix és deliciós i hom creuria més aviat contemplar una catifa o un drap de taula de billar, tan perfecte i meticulós és el seu tallat i conservació. Quina diferència, entre aquesta pista i la que cinquanta anys enrera es construí per primera vegada en el "All England Croquet Club de Wimbledon", que havia d'esdevenir amb el temps el famós Club d'enguany...

El Campionat anual de Wimbledon, el "All England Championship", com s'anomena correntment, fou celebrat per primera vegada l'any 1877 en què S. W. Gore — cognom que ha esdevingut famós en els anals del Lawn Tennis—, fou vencedor. Fou Anglaterra qui donà naixença a aquest esport i qui, durant bon nombre d'anys, proporcionà els campions de Wimbledon. Mes l'any 1907 marcà la inauguració de l'era de preponderància tennística d'Austràlia i Nord Amèrica, amb la brillant victòria de l'australià Norman Brookes. Des d'aquella data, amb l'excepció de 1908 i 1909, en què l'anglès A. W. Gore n'eixí victoriós, i l'any passat, en què el francès Borotra s'emportà el Campionat, són els australians i americans qui s'han repartit els honors.

L'amateurisme és un dels principis fonamentals del Campionat de Wimbledon, pel manteniment del qual vetlla amb zel i encert el Comitè Executiu del Club. Si hom permetés que l'esperit de negoci o de reclam per ulteriors fins egoïstes s'infiltrés en aquesta competició, tot el seu encís, tota la seva tradició s'esmicolaria.

El torn de joc del gran nombre de candidats que han de prendre part en el Campionat es determina pes escrupolós sorteig, si bé s'empra un sistema mitjançant el qual s'evita que dos representants d'un mateix país hagin d'enfrontar-se en els rounds preliminars. Aquesta contingència representaria un greu inconvenient. Els americans Johnston i Vicent Richards, que en la competició de l'any 1923 molts haurien volgut veure finalistes, tingueren la dissort de trobar-se en un dels primers rounds davant l'afició consternada, i amb la prematura eliminació de Richards va perdre el torneig un dels elements més preponderants i que més interès despertava. Fou aleshores que les autoritats que cuiden del Campionat decidiren d'adoptar el sistema esmentat.

Una mirada sobre el campionat d'enguany

Aquest any, com de costum, el bo i millor del Lawn-Tennis continental ha fet acte de presència. Lacoste, Borotra, Cochet i Brugnon i no cal esmentar la célebre Lenglen, la flor del tennis francès, han visitat aquestes pistes. Austria ha tramès Von Kehrling qui, amb la victòria sobre Borotra el mes passat a Budapest, es colloca a primera fila. Itàlia el seu Mopurgo, qui acaba d'assolir el Campionat d'Alemanya i que de parella amb Von Kehrling està jugant brillantment en la competició de dobles. J. Washer, el famós jugador esquerrà belga, també hi ha pres part, així com Timmer, el campió holandès.

Anglaterra, amb ben poques esperances d'èxit, també està representada a Wimbledon per les seves millors raquetes, però ni Gilbert, ni Turnbull, malgrat el seu brillant match contra Borotra, ni Lycett, ni Whealtei, ni Godfree, han pogut fer justícia en la competició de simples a les tradicions tennístiques britàniques. Els Renshaws, els Dohertys, els Gore del temps passats, s'han acabat; Anglaterra no compta enguany amb jugadors d'aquest tremp.

Fins ara França—i estem escrivint aquestes ratlles en la vuitena jornada del campionat—ha estat jugant un paper brillantíssim. Lenglen, amb el campionat de simbles, segura després de la fàcil victòria sobre miss Ryan, la seva més terrible contrincant; les parelles Brugnon-Cochet i Borotra-Lacoste, victorioses en el tercer round de la competició de dobles homes, i Lacoste, Borotra i Cochet, classificats per a la semi-final de simples per a homes. França pot estar satisfeta.

Qui es disputarà la final?

El fet que Lacoste, Borotra i Cochet s'hagin classificat per a la semifinal vol dir que un jugador francès ha d'ésser forçosament finalista, i quan es llegeixin aquestes ratlles el telègraf haurà ja assabentat els lectors si Borotra, campió de 1924, o un altre compatriota seu, oferirà novament a França els llorers del Campionat. J. O. Anderson, el famós jugador australià, és l'únic obstacle que els manca vèncer, obstacle, però, capaç de tirar per terra les illusions franceses.

J. O. Anderson és, segons criteri de molts intelligents, el competidor més formidable d'enguany. El seu drive, mantingut baix i executat a una velocitat vertiginosa, és una arma terrible; només el de Johnston podria comparar-se-li. Anderson té al seu crèdit performances tan notables com les victòries sobre Tilden i Johnston a Nord-Amèrica. En plena forma Anderson és un dels quatre millors jugadors del món... Però és un xic insconstant. En el primer round, Andreae, jugador indi, relativament de poca força, va estar a punt d'eliminar-lo, però en el cinquè set i amb l'score de 3 jocs a 1 a favor d'Andreae el famós drive d'Anderson va tornar a funcionar, assolint en pocs minuts cinc jocs seguits, que li valgueren la victòria. Contra Brugnon, amb els dos primers sets a favor del francès, va estar també a un fil de la desfeta, però Anderson té el veritable temperament de competició, no perd mai la confiança en si mateix, i jugant-se el tot pel tot, pogué remuntar i guanyar el tercer set i després els dos restants amb facilitat desconcertant. Anderson es troba en aquest moment en plena forma, com ho palesa la seva victòria d'avui per 6-1, 6-1, 6-4 contra un jugador de la categoria i experiència de H. C. Fisher.

En Lacoste, qui haurà d'enfrontar-se amb Anderson en la semifinal, mentre Cochet i Borotra decidiran el mateix dia qui ha d'ésser l'altre finalista. Com es veu, àdhuc si Lacoste perd, França tindrà encara una possibilitat de guanyar a la final. Les probabilitats d'una victòria francesa són per conseqüent considerables, però la realitat, que no guarda consideracions a ningú, pot destruir els auguris més optimistes. La sorpresa, l'inesperat juga en el Tennis, com en la majoria d'esports, un paper preponderant.

Hotspur

N. de R. — Notícies posteriors a la carta del nostre collaborador ens anuncien que, com l'any passat, han arribat a la final els dos francesos Lacoste i Borotra, havent resultat novament vencedor Lacoste, per 6-3, 6-3, 4-6 i 8-6.

Com sempre...

Burdeus, 29 de Juny de 1925

CURSES ORGANITZADES PEL A. C. S. O.

Cotxes de sèrie 1.500 c. c.

1.er JOUAN sobre BUGATTI
Cotxes de carreres 1.500 c. c.

1.er JOUAN sobre BUGATTI
Cotxes de carreres 2.000 c. c.

1.er NIL sobre BUGATTI
Gran Premi de la "Ville de Bordeaux"

1.er NIL sobre BUGATTI
que aconseguí la màxima velocitat en el kilòmetre llançat

160,016 km. per hora

CHALLENGE VALADIE
1.er NIL sobre BUGATTI
que feu una velocitat de

104 KILOMETRES per hora en el kilòmetre amb sortida parada

Aquest resultats, aconseguits per amateurs conduint llurs propis cotxes, demostren positivament que els **"Pur-sang" BUGATTI** són els cotxes més ràpids que es lliuren al client

Representant per a Espanya: "AUTOMOVIL SALON"

Trafalgar, 52 :-: Plaça de Catalunya, 18 :-: Diagonal, 249 :-: BARCELONA

Redacció:
Barbarà, 11 i 13

Administració:
Passeig de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I — Barcelona, 7 Juliol de 1925 — N.º 14

Preus de subscripció:
BARCELONA
Pesseies 3.50 al trimestre
CATALUNYA
Pesseies 3.75 al trimestre
Número solt: 30 cèntims

Tasca inútil

"Quan un home que comença somniant en la seva obra, en l'obra de la seva vida, en l'eternitat de la seva ànima sota el vel de la glòria o de l'ambició, s'adona que "cal veure la vida" i es lliura a altres esbarjos, és que ja no creu en la seva obra, no creu en l'esperit, no creu en Déu".

Aquestes paraules de l'illustre rector de Salamanca cauen com l'anell al dit, en parlar dels homes egoïstes—poques excepcions podrien fer-se—que portant la representació de les diverses Federacions locals cada any es reuneixen a Madrid per emmetzinar més del que ho està el fútbol peninsular.

Potser seria excessiu donar-los la belligerància que suposa el fet de creure'ls homes que han pogut somniar mai en la seva obra, i estaríem en el cert admetent rodonament que mai han sabut moure's guiats per una guspira d'idealitat, i àdhuc és massa parlar el de la creença de l'eternitat d'una ànima, quan aquesta està absent del tot en els procediments i les normes emprades.

Estareu tots conformes amb nosaltres, quan diguem que res pot ganyar en aversió a l'espectacle que ens proporcionen cada any els legisladors i endegadors del fútbol d'Espanya. Si fos només la misèria de les seves iniciatives podríem encara riure'ns-en, mes és la misèria moral del seu procedir, avantposant mesquins interessos locals i àdhuc particulars, davant l'interès collectiu.

No hi ha cap problema fonamental que es discuteixi amb altesa de mires i sense altra intenció que l'ennobliment de la tasca esportiva. Gairebé totes les discussions són eixorques, d'una misèria moral exagerada, i en elles triomfa sempre per la força capciosa dels vots, la pressió desenfadada del migrat interès material i les petitesos de la política de capelleta.

Els prohoms, llençant l'ideal per la borda, "viuen la seva vida", i per tal que el fracàs de la pròpia egolatria no enruni els privilegis que frueixen en les organitzacions locals, vènen la seva ànima a l'encant. Formós espectacle per donar exemple!

Quan en les paraules d'algun ben intencionat lluu un sentit de justícia i un fons de generositat, l'onada tèrbola de les baixes passions fa que inevitablement naufragui.

Aquest any el quadro ha guanyat en mesquinesa, i per bé que els nostres representants hagin donat una nota valenta de sinceritat, ens reca que en certs afers s'hagin complagut deixant-se portar pel corrent general, i demés haver estat còmplices d'ajornar per llarg terme l'estat caòtic en què viu el nostre fútbol. El gest airós d'un moment no els poot excloure de la censura general, per bé que hom reconegui que abans que l'instint pervers i la manca de capacitat hagi estat la feblesa de caràcter el motiu principal del seu falliment o potser una conveniència mal entesa.

Però el fet és que han collaborat a la tasca negativa i àdhuc perjudicial, sense emprar el recurs que més convenia davant del quadro desolat que han ofert suara els que, pretenciosament, arbitràriament, s'erigeixen en capdavanters de l'esport més popular.

El fet que en les darreres sessions hagi predominat el bon sentit no ens priva de considerar com a molt trist el destí del fút-fútbol espanyol, tocat de totes les malures i marxant vers un esdevenidor incert per l'excés d'egoïsmes.

REMARQUES

Causes de la deformació actual de la idea deportiva: Els organitzadors, els dirigents, l'amateurisme groc, el xovinisme del públic i la pretensió dels joves.

Jacques Mortane

* * *

L'esport per l'honor! Per descoratjar el professionalisme, mantinguem, desenrotllem i encoratgem l'amateurisme.

* * *

Víctor Breyer

La Palau i les altres gentils "partenaires" que lluï en el quadro esportiu del "Kis-me" l'ensenya del jersei blau-grana, surten, d'uns dies ençà, amb maillot blanc.

Ignorem si el canvi és degut a amables i imperioses indicacions rebudes per l'empresa, o si no es tracta més que d'alguna indirecte a això dels "bolos" estiuencs.

Potser que ens ho expliqués En Sugranyes.....

* * *

Al reglament de la cursa de les XII hores del Guadarrama, hem vist una categoria retolada: "Motos con coche lateral". Tanmateix, molts dels sidecars que participen en les curses tenen més de cul de caixó de panses que de cotze. Es veu que a Madrid són molt polits.

* * *

Quan, l'any 1919, el "Moto Sport Español" organitzà per primera vegada les XII hores del Guadarrama, hagué de modificar el circuit perquè a Segòvia hi havia el mateix dia una cursa de braus i el governador no permeté que el circuit travessés la ciutat.

L'any vinent el circuit haurà de sofrir una nova modificació, per tal d'evitar el pas dels corredors pels pobles on els apedreguen.

* * *

Un amic de Sant Feliu de Guixols ens escriu:

"El notable mig centre de l'Ateneu Deportiu, Joan Palahí, ha deixat el nostre club per ingressar a l'Iluro, de Mataró.

Es la trista sort del gloriós equip local: quan té un jugador de vàlua, altres equips més forts econnòmicament se li emporten tot el que va excellint del seus rengles. Així, Rossich és al Múrcia; Florensa, a l'Iluro; Pey, al Granollers; Lluhí, al Fortuna, de La Havana; Feliu, a la Unió Deportiva, de Girona; Fàbregas, al Farnès; Lloveras, al Port-Bou....

Demà, no serà estranys que se'n vagin Pruja, Gimbernat i Miró..."

Caram de ganxons! Això més que un club va resultant un "viver"...

* * *

La bandera costejada per subscripció que diumenge passat fou lliurada a la Federació Catalana d'Atletisme, és un mgnífic drap vermell en el centre del qual destaquen les barres de la Corona d'Aragó, flanquejades per dos atletes que sostenen la corona.

El degà Sensada, del Capítol de Tarragona, després de beneïr-la, s'hi apropà a besar-la. El centre de la bandera era un xic massa amunt per a l'estatura del degà, el qual, de puntetes, encara hagué d'estirar vers ell la bandera per tal de besar-la al bell mig de l'escut, enmig de l'ovació grandiosa del públic que, si no materialment, en esperit besava la bandera de la Federació en el mateix lloc on ho féu el senyor degà.

* * *

De qualsevol diari de diumenge, en donar compte de les sessions de l'Assemblea de la Federació Espanyola de Fútbol:

"El senyor Cabot fa al Comitè una pregunta d'interès. Es tracta de la suposada gesta d'un jugador internacional que a Berrn, per més senyes, trencà els llaços espanyols que guarnien el ram de flors que ofrenà al nostre equip el suís.

La presidència diu que no hi hagué canvi de rams, i, per tant, no pot ésser cert el que es diu de la cinta."

* * *

Dels acords de l'Assemblea de Madrid:

"S'acordà que continuïn fins a 50 pessetes les dietes als jugadors en cas de desplaçament, i que en aquelles nacions de canvi superior equiparin la moneda a la par."

Seran preses sancions severíssimes contra els jugadors que facin especulacions a la baixa.

* * *

Després de la cursa del Guadarrama, el M. C. d'Espanya obsequià amb un "lunch" els diferents elements que contribuïren a l'èxit de la prova, al qual varen assistir-hi personalitats del Centre Electrotècnic i Creu Roja. Tothom menjava amb veritable fruició, quan vet-aquí que el gust singular d'una amanida sobtà àdhuc els paladars més poc fins.

Era que un individu de la Creu Roja, el qual havia tingut cura de la seva confecció, l'havia manida amb tintura de iode, obeint a un impuls professional del tot disculpable.

* * *

La nit de diumenge trobàrem un amic nostre tot preocupat i amb care de prunes agres. En tenia motiu: La seva professió el porta sovint a fer profecies, i aquesta vegada li havien sortit a l'inrevés.

Haurà d'adoptar l'actitud d'aquell confeccionador de calendaris que, el dia que feia sol i ell havia pronosticat pluja, deia tot convençut:

—Això no pot anar; el temps em té mala voluntat i fa tot el que pot per desacreditar-me.

* * *

Gaston Vidal va parlar al Congrés de Praga en termes eloqüentíssims. El seu discurs, ple d'imatges brillants, de conceptes justos, de contrastos encertats i d'una gran claredat expressiva, va aixecar diverses vegades en l'assemblea rumors d'admiració.

El bo del cas fou quan l'intèrpret encarregat de traduir-lo a l'anglès va pujar a la tribuna. Una rialla general va saludar la seva presència, l'home no gosava engegar el disc de la seva traducció. Per fi va decidir-se, pronunciant abans que cap altra una frase en anglès equivalent a: "Dispensin i prenguin la bona voluntat".

Això va disposar quelcom l'auditori al seu favor.

* * *

Henry Dergrange, el fundador del "Tour de France", que cada any acompanya els "routiers" de la cèlebre volta, és home de reconegut mal gènit, auster i incorruptible.

En una de les darreres etapes, Desgrange, que anava en automòbil amb un amic, creuà un ciclista que els demanà que per favor li diguessin a quants minuts es trobava del que anava a la davantera. Ni Desgrange ni l'amic contestaren paraula. El reglament prohibeix informar els concurrents a la volta.

L'amic, però, pogué notar, quan hagueren passat, com Desgrange, treient una mà per la finestreta, ensenyava tres dits al corredor, indicant-li d'aquesta manera que tres minuts el separaven del capdavanter de l'etapa.

Decididament, el lleó no és com el pinten.

* * *

Hom diu:

Zamora passa al València. Condicions: 50,000 pessetes del traspàs, 1,500 pessetes de sou al mes i quilomètric perpetu per venir a Barcelona quan vulgui.

No en creguin res. Zamora és un amateur que juga pel senzill plaer que li proporciona el joc de la pilota rodona.

* * *

Un periodista dels que segueixen la Volta a França, tafanejà el sac de provisions d'un dels ciclistes participants.

Heu's aquí el què hi trobà:
Un sanwich de pernil.
Un altre de formatge.
Un altre de truita.
Deu talls de llonganissa.
Quinze prunes.
Deu terrossos de sucre.
Un quart de pollastre.
Una coca.
Cinc bananes.
Deu petits formatges.

Hom assegura que, a més a més, Standaert, que és el ciclista de referència, menjà abans de prendre la sortida, devastà els controls del camí, i.... arruinà l'hoteler que l'estatjà al final de l'etapa.

Els Jocs Olímpics a Grècia

Jove encara, ha desaparegut Pierre Louys, el literat més sadollat de l'esperit hellènic que ha existit en els temps moderns. Mentre la crítica discuteix la seva obra, mentre Claude Farrere ens anuncia la publicació de "Psichè", la seva gran obra, desconeguda encara, reproduïm en aquestes pàgines un article escrit per ell ara fa vint anys, i en el qual el mestre evoca els grans dies d'Olímpia, arran de la restauració dels jocs, que tingué lloc a Atenes l'any 1906.

* *

A l'ombra del mont Pholol, en la plana verda on el riu Alfeu rep les aigües del Kladen, s'aixecava un santuari molt antic que la tradició grega anomenava le tomba del rei Pelops.

Qualsevol que hagués estat l'heroi realment enterrat sota l'herba en aquell indret és ben cert que en els primers temps de Grècia hom li retia un culte, un culte sagnant segons la religió avant-homèrica: hom hi celebrava sacrificis humans.

Aquest costum salvatge es transformà de mica en mica i canvià de caràcter. Primerament, en lloc d'immolar la víctima damunt les lloses mateixes de la tomba, hom deixà que l'Anima del rei mort escollís per ella mateixa la sang que li plavia, això és, hom instaurà els combats fúnebres al voltant de la tomba, combats en els quals hom creia que el vençut era designat per les potències subtils. Més tard aquests mateixos duels cessaren d'ésser mortals. L'home abatut simbolitzà el degollat dels temps antics.

La lluita havia succeït al sacrifici. Aquest és l'origen dels Jocs Olímpics.

* *

L'any 776 abans de J. C., un tal Koroibos guanyà el premi de l'estadi (cursa de 185 metres), a Olímpia. Any memorable entre els altres, car amb ell començà no solament la història de l'esport, sinó que és també l'inici de la d'Europa.

Cap data exacta en els anals dels pobles arians és més antigament coneguda que la del triomf de Koroibos. Més endarrera hi ha la llegenda, la nit dels temps; és la barreja de tradicions fabuloses i de documents prehistòrics en la qual els savis només arrisquen hipòtesis en l'absència de tota cronologia. En la primera ratlla de la nostra història occidental hi ha inscrit el nom del vencedor de la petita cursa.

Per què els grecs han datat amb aquest fet llur era nacional?

Perquè els Jocs Olímpics eren per als grecs una solemnitat de la qual avui no trobarien l'equivalent enlloc. Lourdes i la Meca no són més que peregrinatges religiosos; Bayreuth no és més que musical; els grans concursos i exposicions de París no són més que grans fires. Olímpia era tot això, i més encara.

Quan després de quatre anys de silenci i de solitud, la vila dels jocs i dels temples es preparava per a la festa sagrada, tots els afers eren suspesos en el món hellènic; fins la guerra era ajornada. Els pelegrins afluïen a cavall o a peu, des de tots els indrets de Grècia. Arribaven d'Asia menor i de Sicília, i de la Cirenàica, i de les colònies més llunyanes. Els petits pobles grecs, sempre en lluita els uns contra els altres, es trobaven allí fraternalment units per la mateixa religió, pel mateix entusiasme.

Un mes abans de l'obertura dels jocs, una munió immensa envaïa la vall de l'Alfeu, car els atletes eren ja allà, entrenant-se. Com que Olímpia era una ciutat de monuments, no de cases, hom acampava sota el cel. Zeus protegia els hostes de les malalties.

Durant aquest mes d'espera i en l'interval de les cerimònies religioses, el poble es lliurava a tots els plaers, des dels més enlairats fins als més vulgars. En la plana d'Olímpia Herodot llegia el seu llibre al públic; Píndar recitava les seves odes; Fídies tenia el seu taller.

* *

Finalment, la setmana de la lluna plena els Jocs començaven.

El primer dia era gairebé sencerament consagrat a les cerimònies religioses. A la caiguda de la tarda les libacions de sang davant la tomba de Pelops recordaven el caràcter primitiu de la cerimònia. Aquest dia els atletes donaven el seu jurament de què eren homes lliures, de raça grega i purs de tota condemna. Hom els ensenyava els principis que havien d'observar en lluitar, sots la pena d'ésser desqualificats. Després hom els classificava per categories.

El segon dia començaven els Jocs pròpiament dits, per la cursa de l'estadi, que es corria tres vegades sobre tres llargades diferentes (185, 370 i 1,300 metres, i fins 7,250 metres, segons en quines èpoques). Per a aquesta prova, com per a totes les altres, es presentaven completament nus. Les dones casades eren excloses del territori d'Olímpia per por que la contemplació d'aquests homes massa bells no les conduís a comparacions desavantatjoses per als llurs marits; en canvi, les jovencelles de tota edat eren lliurement admeses, car el mateix espectacle no podia més que donar-los idees sanes: l'admiració del sexe fort i bones disposicions per al matrimoni.

El tercer dia es disputava el campionat del pentathle, l'obra mestra de l'atlètica grega. No compto amb prou espai per discriure'l; recordem només que es componia de cinc proves eliminatòries: la cursa, el disc, el salt de llargària, la javelina i la lluita.

L'endemà, nou concurs de lluita de pugilat i de pancraci. El dia següent, cursa i lluita de nins; aquesta era una sessió en la qual l'èxit no mancava mai d'ésser viu; era la diada de les revelacions i dels veritables debuts. Hiposteni i Milon de Crotona, els dos atletes més famosos, havien estat coronats com a infants, abans de vèncer, l'un cinc vegades i l'altre sis, ja homes.

El sisè dia, el darrer dels Jocs, les curses de quàdriga i les curses de cavalls acabaven a l'hipòdrom la setmana triomfal. Sobre un recorregut de catorze quilòmetres evolucionava la més admirable cavalleria de la qual l'art hagi servat el record. Res no podria donar una idea de l'espectable que devien oferir aquells cavalls de raça, de cames fines, llargues cues, pitral musculat, tots ornats de porpra, or i guarniments brillants i sobris, arrossegant quaranta carros a l'hora damunt l'enlluernadora arena.

* *

Els grecs d'avui volen ressucitar l'incomparable espectacle plaent a llurs avantpassats. L'empresa ha estat unànimement aplaudida. No hi manca res més "que Fídies absent i els deus oblidats"; és quelcom, però les nostres religions íntimes avui han canviat d'objecte, i com sembla que el sòl mateix on s'aixecava l'estàtua de la Deessa cryselefantina és ara poblat d'una pietat artística perfectament anàloga a la pietat religiosa que prosternava el poble d'Atenes, poden tots els nostres homes d'esport experimentar en l'estadi reconstruït la influència d'aquesta ànima antiga, tan fàcil d'evocar en l'atmosferà on va viure. A ella deuen la nostra literatura i el nostre art el millor de llur geni i heus ací que al seu torn l'Atlètica torna a ésser la font de tota bellesa. Té dret a esperar moltíssim d'aquestes noves orientacions vers l'ideal de la forma humana, que és el seu fi predestinat.

PIERRE LOUYS

LA TESI DE GEORGES HÉBERT

L'esport contra l'educació física

Els periòdics professionals de França s'ocupen llargament del famós llibre de M. Georges Hébert, que porta el mateix títol que encapçalen aquestes ratlles, i que acaba de sortir a la llum.

El tinent de la Marina francesa, la competència del qual és incontrovertible en el domini de l'educació física, en aquest llibre, gairebé cèlebre abans de sortir, defensa la tesi que "a despit de l'afició sempre en augment de l'esport, la joventut dels nostres dies és menys sana i menys robusta que la de fa cinquanta o seixanta anys, quan no es practicava gens, o quasi gens, l'esport". Per a M. Hébert tot el perill rau en el desenrotllament de l'esport espectacle i per conseqüent de l'especialització. Segons ell, la pràctica dels diferents esports no és més que una caça als títols i als records, els quals, lluny d'ajudar la formació física dels elements menys ben dotats, tendeix, pel contrari, a eliminar-los. Hébert critica, sobretot en el joc d'equip, la recerca dels exercicis destinats a agradar al públic, la qual cosa evidentment desvia l'atenció del que ha d'ésser l'objectiu essencial de la pràctica dels esports.

Es un llibre que cal llegir amb tota detenció i amb molta calma, abans d'entrar en els inevitables comentaris a què es presta, tant pel significat de la tesi exposada, com per la personalitat del seu autor, que tan sever es mosra amb els excessos, que la voga massa brusca dels esports ha fet, tal vegada, inevitables.

LA RODA

Rudge Whitworth

Continúa la sèrie de triomfs ininterrumputs

Equipant els cotxes vencedors del Gran Premi d'Europa, 1925

Concessionaris exclusius per a Espanya

E. i J. Pujol Xicoy

Clarís, 103 -:- -:- BARCELONA

Societat General d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva

Carrer de Mallorca, 277

BARCELONA

EL "TOUR DE FRANCE"

CRONICA DE PARIS

La cursa apassionant

Els 800 mil exemplars de «L'Auto»

Les etapes decisives

Al món esportiu hi ha una cosa real, vitalíssima, plena d'una sensació única: "El "Tour de France". En aquests moments l'opinió esportiva passa per una crisi de passió i d'entusiasme. Una crisi aguda d'exaltació, de bogeria, de paroxisme. Les pissarres de "L'Auto" són el termòmetre que marca els graus culminants de la carrera infernal. La paraula oficial dels comunicats del front de batalla; un front que varia sense tenir novetats ni sorpreses. Són els màgics del cicle, els genets del pedal, els que fan rodar el cap i fan donar tombs al cor amb les seves gestes d'heroicitat o les seves fallides doloroses.

El Faubourg Montmartre, d'ençà que el "tour" s'ha començat, té una animació extraordinària. La grandiosa Redacció de "L'Auto" és una Agència telegràfica o una Casa Consignatària després d'una catàstrofe ferroviària o del naufragi d'un transatlàntic. La multitud és permanent, devorant les informacions que van arribant. A les hores de plegar el treball, als magatzems i oficines, el contingent de públic és imponent. La policia hi té una feinada de mil dimonis. De vegades, els mateixos guàrdies amb la missió de renyar i d'aclarir el pas no poden resistir la temptació, es posen a badar la nova telegràfica recent arribada i són enduts per l'onada de la multitud... Es el cas de l'Abadessa de la "Sardana de les Monges".

"L'Auto" tira, avui, 800,000 exemplars. Sembla una xifra reclam i és una veritat com una casa. Es el record màxim, l'èxit de Premsa de veritable sensació, l'ideal de la gerència d'un diari.

Els dos dies darrers de la volta "L'Auto" arribarà al milió. Aquest punt alt de la trajectòria de tiratge en un diari esportiu és la flor de la immortalitat. Després d'arribar al milió—deu pensar el gerent de "L'Auto"—un hom pot morir satisfet.

A casa nostra hi deu haver lectors amb sang esportiva—la sang esportiva és roja com les barres del nostre escut—que amb tot i tenir una devoció com cal per la Premsa groga (els diaris d'esport deuen portar una certa relació amb els "celestes") els expliqueu això del milió de tiratge i us contesten de seguida que ho aneu a explicar al comte de Godó. No s'ho creuen. Incredulitat, admiració, sorpresa...

—Error d'impremta!...—es diran.

—Un zero de més!...—afegiran a l'objecció.

El milió, Déu meu, el milió de tiratge, en un diari d'esports, és l'avió miraculós de l'eternitat gloriosa.

A casa nostra el tiratge ideal és el 10 mil. I aquest tiratge dels 10,000, tiratge xiulable davant la gran Premsa del món, a Barcelona es paga amb un cent per cent de pèrdua. La butxaca hi perd, però la cultura hi guanya, la dignitat hi guanya, l'esport hi guanya. I és allò. Amb 10,000 de tiratge es pot anar tirant si la marxa no plau, perquè l'empresa té diners i estima l'esport.

I bé. Parlem ara de la volta a França. Els francesos estan la mar d'amoïnats. Aquest dimoni de Botteccia s'endurà el tall gros, com l'any passat, si la cosa va normalment, com fins ara. Els italians i els belgues són el pànic de la cursa i els francesos pensen, tots tristois, en allò de: "de fora vindran que el tall se'ns enduran". I com que això cada dia està més de moda a tot arreu, veu's-aquí que la camisa no els toca al cos. Henri Pelissier eliminat! diuen eixugant-se una llàgrima. Què farà el seu germà tot sol, enyoradís com és? Tot axò els atabala i els commou. De totes maneres, Francis Pelissier és fort i hàbil i si juga totes les cartes podria mantenir-se a l'avançada d'honor.

La vuitena i la novena etapes (avui i demà) Bayona-Luchon i Luchon-Perpinyà han d'ésser definitives per a la classificació general. Resistir altituds que fan l'amor als 2,000 metres sense una determinada vocació aeronàutica d'onze dies de cursa, esdevé un símptoma dels bons. Aquestes dues etapes són el trago de fèl de la volta. Els Pireneus no estan per bromes i són un amagatall de sorpreses. Repasseu les llistes d'eliminatòries i veureu que la majoria han torçat el coll de la setena a la desena etapes.

Ens inclinem a creure que si Botteccia apreta de ferm en aquestes dues etapes i arriba de líder a la desena, el misteri sensacional de l'epíleg s'aclarirà d'una manera meridiana. L'italià de Porto-Marna es tornarà a endur la cordera i la casa "Automoto" no hi veurà de satisfeta.

Luchon i Perpinyà, doncs, són dues cartes que poden fer el pes. Noms en candidatura?.... Botteccia, Benoit, Frantz, Bresciani, Pelissier, Alavoine, Cristophe, Beekmann, Huysse, Verdyk...

Les grans marques no acluquen un ull. L'Automoto-Hutchinson, fa prometences. La marca Alcyon ho ha tirat tot al carrer, i la casa "Meteore" té un miler de ciris que cremen nit i dia.

A través dels ciris, de les prometences, de les esperances i dels comentaris estadístics, una dama amb el rostre tapat, amagada en una discreta mitja-llum, somriu irònicament: Es la sorpresa, és la sort, és la fatalitat. Muntanya amunt o carretera avall, al mig de les rutes definitives de la cursa, quan l'espai s'abreuja, la pissarra fa glatir el cor i el camí s'escurça, la mà de la dama fa canviar el temps. Una cadena que marxa, un neumàtic que peta, un "imprevist" que obliga a parar... I l'as s'eclipsa, perquè la cursa marxa, la follia segueix, la carrera tràgica avança sense mai parar camí del llorer de la victòria.

Domenèc de Bellmunt

MÉS LITERATURA DE LA VOLTA

"Le Tour de souffrance"

L'any passat era Albert Londres, que amb les seves cròniques del "Tour" escandalitzava l'opinió pública, que fins llavors no s'havia pas deturat gaire a reflexionar sobre les dureses que comporta la prova. Feina de forçats, resumia A. Londres tota la tasca dels "routiers". I les penalitats eren retratades en les seves cròniques amb una tal visió de tragèdia, hi havia tanta amargor en descriure el calvari d'aquells homes que es llencen durant un mes entre la pols, el fang, les nits de vetlla i les jornades interminables sota un sol asfixiant, que una onada d'indignació s'aixecà en moltes consciències. Era tot allò possible? Era imaginable que els homes, encara que fos a canvi d'unes sempre míseres recompenses, poguessin sotmetre's a un calvari semblant? L'admirable escriptor que abans havia remogut mig món en descriure l'iniciament del règim soviètic a Rússia; que havia aixecat tota l'opinió francesa contra el presidi de la Illa del Diable; que per la força de la seva ploma ha fet desaparèixer el tràgic penal militar de Biri-biri... va assolir un dels seus èxits més formidables en recollir tot l'aspecte dramàtic d'aquesta fantàstica cursa que avui es desenrotlla per XIX vegada.

La reacció no es féu esperar, naturalment. Vingué la contra-ofensiva dels esportius. Algun d'ells va exclamar: "Abans els esports no interessaven els intellectuals com avui; però ara s'ha posat de moda que els homes de lletres hi diguin la seva, malgrat no tenir-ne cap coneixement especial. Pregunta a homes fadigats o decebuts i naturalment l'escriptor esdevé pessimista. Interroga corredors frescos i en bon estat i l'optimisme desborda de la seva ploma; realment, no tenen per què ficar-se en aquestes coses." I la Volta a França s'és comenñada una altra vegada i el públic apassionant-s'hi com mai.

Però és innegable que les espurnes dels primers articles d'Albert Londres han encès un caliu derrotista i ha estat ara André Reuze qui ha publicat un llibre dit "Le Tour de souffrance", que no ha pas tingut un acolliment entusiasta en els nuclis esportius. Deixant a part els atacs duríssims que dirigeix als organitzadors del "Tour" de sofriment, tal com ell l'anomena, l'autor ens revela un seguit d'interioritats que deixen encara un rastre més fort de dubtes a propòsit de la bona fe de tots els que hi intervenen.

Albert Londres pintava l'infern dels corredors; Reuze, en canvi, posa de relleu totes les misèries internes, tots els petits drames que es desenrotllen entre bastidors i us deixen un regut amarg i dolorós; tot el que de portes enfora us sembla heroïsme, sacrifici, esforç de la voluntat, a través de les planes del nou llibre no hi trobeu més que el "trucage", el baix mercantilisme, la traïció, la manca de companyonia. Es una lluita salvatge, sense consciència entre els grans "comerciants" del Tour i dels quals els corredors no són més que marionettes que es mouen al compàs dels seus "maitres". André Reuze no podrà ésser aquesta vegada qualificat de "parvenu", car ha seguit diversos "tours" i més nombroses curses sobre carretera. Sap observar i separar d'una conversa el veritable de l'inexacte.

Podia dir-se de Londres que en prendre contacte per primera vegada amb la realitat del "Tour", havia sofert una impressió molt forta; que havia anat massa de pressa a donar-la al públic; en canvi, Reuze, profund coneixedor de la farsa, no es deixa pas impressionar per la pose melodramàtica del protagonista i treu a la superfície tot el llot que hi ha en aquest "tour", prova d'heroïsme i de sofriment només pels malaurats isolats que sense altre socors ni ajut que llur entusiasme i llur misèria es llancen a pedalejar en la blanca cinta dels cinc mil quilòmetres, desconeguts i oblidats de tothom, sense arribar-los mai un bri de la glòria i popularitat, exclusivament reservades als representants de les grans marques.

Les etapes transcorregudes

En prendre la ploma per escriure aquest resum, s'han corregut deu etapes del Tour de France i la seixantena de corredors que resten es disposen a recórrer l'onzena etapa: Nimes-Toló

Les quatre etapes que s'han corregut durant la setmana han estat veritablement disputadíssimes i dues d'elles, Bayona-Luchon i Lluchon-Perpinyà, tindran segurament una gran influència en el desenllaç de la prova.

L'etapa Bayona-Luchon, primera etapa pirenenca que comporta l'ascensió als colls d'Osquich, Allbisque, Tourmalet i Aspn, començà portant Botteccia el "jersei groc" de la classificació general i acabà havent-lo aquest perdut per cedir-lo al belga Benoit, que al final, amb un esforç magnífic, va aconseguir prendre als seus adversaris una distància que es traduí en prop de deu minuts d'avantatge damunt del seu seguidor immediat. Botteccia sofrí en aquesta etapa una greu equivocació, emprant en les pujades multiplicacions equivocades, equivocació que contribuí molt'ssim a la victòria de Benoit. Omer Huysse, un altre belga, féu també a Bayona-Luchon un paper brillantíssim: n'hi ha prou amb dir que ell fou qui arribà primer als colls del Tourmalet i d'Aspin, i que tan solament l'haver negligit prendre aliment en un dels darrers controls de l'etapa fou la causa que el seu compatriota Benoit l'avancés nou minuts.

En l'etapa següent, Luchon-Perpinyà, Ottavio Botteccia obtingué una revenja esclatant i aconseguí novament collocar-se al cap de la classificació general, conquistant altra vegada el cobejat jersei groc.

Havent quedat momentàniament eliminat Benoit com a contrincant perillós a conseqüència d'una lesió al genoll, Botteccia va tenir en el luxemburguès Frantz i en els belgues Dejhonge i Buysse dos contrincants perillosos, els quals malgrat haver-lo precedit a l'arribada a Perpinyà, no pogueren arrabassar-li el primer lloc de la classificació general.

Després de la desena etapa, que guanyà Beeckman, Botteccia segueix a la davantera amb els mateixos catorze minuts d'avantatge sobre el segon de la classificació, que és Frantz. Benoit ha retrogradat moltíssim i sembla que difícilment podrà tornar a portar el jersei groc.

Fins a l'hora que escrivim aquestes ratlles, 73 homes han abandonat. Francis Pelissier, Thys i Jacquinot, són, entre els darrers que han deixat la cursa, els més notables.

Heus ací ara les etapes que han de fer els que encara queden:

Dimarts, dia 7: Toló-Niça. 280 km.
Dijous, dia 9: Niça-Briançon, 275 km.
Dissabte, dia 11, Briançon-Erian, 303 km.
Dilluns, dia 13: Erian-Mulhouse, 373 km.
Dimecres, dia 15: Mulhouse-Metz, 334 km.
Divendres, dia 17: Metz-Dunquerquer, 433 km.
Diumenge, dia 19: Dunquerque-París, 343 km.

D'haver-hi variacions en la classificació general, hom espera que ocorreran en les etapes alpines que s'han de disputar aquesta setmana; val a dir, però, que la diferència de 13 minuts que porta Botteccia en els temps generals no li permet adormir-se dadels llorers, per bé que és de creure que com va fer-ho l'any passat procurarà administrar-la el millor possible.

Báscules: Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

DE L'EXCURSIÓ DEL NACIONAL

Uns comentaris a les abondants declaracions dels campions olímpics

El viatge per Europa dels jugadors de l'Uruguai haurà estat econòmicament un dels més fructuosos, si no el que ho hagi estat més, dels que un Club hagi pogut fer al món. Els "dòlars" han caigut a la bossa del tresorer del Club després de tret pel senyor Sanmartín el tant per cent que li pertoca, amb la mateixa abundor que cauen les gotes d'aigua en dies de pluja... abundosa.

Aquest caire de la qüestió no ens interessa. A la fi és una petita correspondència del que feren a Amèrica els conqueridors que hi anaren de la vella Europa, i donant-li el nom més just podríem dir que és una ridícula paròdia. Per diners que s'emportin tardaran molt a fer la pau dels que durant segles i segles han vingut al vell Continent de terres americanes.

El que és lamentable és que junt amb les seves exhibicions no hagin pogut deixar, quant a la seva equanimitat, un grat record.

Reproduïm en un dels números passats un interviú del senyor Sanmartín, que ens donava una idea bastant justa de la despreocupació que caracteritza el qui es diu representant de l'equip. Avui volem completar amb altres detalls edificants la història de la discutible esportivitat dels representants del fútbol americà que encara són entre nosaltres.

Al "Fussball und Athletikzeitung", de Zurich, un dels dirigents de la tournée féu aquestes manifestacions: "La nostra desfeta a Anvers ha estat absolutament irregular. L'àrbitre belga no féu mai cas del nostre linesman, àdhuc quan volgué oposar-se a un penalty completament injustificat que es tirà contra el nostre equip. Per contra, atengué sempre les indicacions de l'altre jutge de línia....

"Trenta set "freckicks" foren xiulats per "offside" contra nosaltres i sols dos contra Bèlgica, el que prova a bastament com l'àrbitre estava d'acord amb el seu compatriota: Més tard, quan dues o tres faltes flagrants foren comeses pels belgues en l'àrea de càstig, sense ésser penalitzades, vàrem pensar en deixar el terreny. Vàrem, però, continuar jugant amb la idea que qualsevol que fos el resultat seria assolit indegudament."

"Ara, no ens prenem el cas massa seriosament. Car l'encontre no fou més per a nosaltres que un bon entrenament, sense cap significació com a tal encontre."

A aquestes manifestacions fa un diari holandès els següents comentaris, que no tenen desperdici: "Es recordarà que l'encontre fou dirigit pel nostre compatriota Van Zureteren, i no per un belga, ço que el representant uruguai no ignorava pas. Ens trobem, per tant, davant una exposició en la qual voluntàriament es falsegen els fets, i que té per objecte disfressar la decepció d'una desfeta soferta."

"Quina llàstima que tan bons jugadors ens resultin tan mesquins com esportius."

"Per altra banda, no és la primera vegada que aquests senyors tracten d'explicar amb mentides una desfeta. La seva desfeta a Barcelona va ésser atribuïda per ells a l'àrbitre espanyol... i resulta que el partit fou dirigit per un jutge francès designat de comú acord pels dos bàndols."

I "La Vie Sportive", de Brusselles, òrgan de la Federació Belga, hi afegeix aquests altres comentaris saborosos: "Recordem senzillament que el match Bèlgica-Uruguai va ésser conclòs davant les reiterades instàncies dels dirigents del Nacional. Es difícil d'explicar tanta insistència "per un senzill entrenament sense cap significació com a encontre."

"Les altres afirmacions són tan ridícules des del moment que són falses, i com a tals mereixerien apenes un arronçament d'espatlles... si no hi hagués una cosa que un jugador "amateur" s'estima més que tot—que àdhuc és la seva sola ambició—o sigui la "seva reputació."

"Es possible que els campions olímpics de fútbol "amateur" facin d'això poc cas. Els llargs viatges si formen el jovent, deformen el jugador "amateur". Les pelegrinacions a través d'Europa, portant amb els desplaçaments costosos les preocupacions financieres, han degut afinar l'esperit comercial dels campions olímpics. Qui diu comerç diu publicitat i moltes vegades en aquesta no hi manca un xic de mala fe..."

"Un "palmarès" sense taca pot ésser un excellent mitjà de reclam en vista de les futures contractes. Per a nosaltres aquest "palmarès" és gairebé un fi, i no podem admetre, sota aquest punt de vista, la més mínima elasticitat de consciència."

"Ens és permès recordar als uruguais que han de defensar tot el prestigi d'un bell títol, que els deures d'un "amateur" no acaben en haver xiulat l'àrbitre la fi d'un partit? Necessiten que se'ls recordi que la destresa dins el terreny de joc no basta per establir la bona reputació d'un bàndol?"

De les mateixes declaracions del periòdic de Zuric volem reproduir-ne un paràgraf per a nosaltres molt interessant, i és el següent:

"Fins aquí sols hem tingut una desfeta que pugui qualificar-se de regular, i és la de Praga."

Però, si hom es fixa, aquesta tampoc ho és ben bé, de regular, perquè "s'ha de tenir en compte que pocs dies abans jugàrem a Brusselles i Rotterdam, i que estàvem fadigats del llarg viatge, i demés, haguérem de presentar quatre suplents, a part que Andrade, que jugà de d vanter centre, estava malalt i gairebé no féu res de bo."

"Si es tenen presents totes aquestes circumstàncies desfavorables, es pot dir que el resultat fou regular."

Amb la lògica que gasten aquesta gent és gairebé segur que quan arribaran a Montevideo podran demostrar que no han estat vençuts ni una sola vegada pels "murgues" (amable qualificatiu criollo) del vell Continent.

Ens limitem a transcriure les declaracions de l'àrbitre holandès Zwieteren, encarregat de dirigir el match entre nacionals belgues i uruguais, que no diuen gaire bé de la esportivitat d'algun dels jugadors americans.

Diu l'esmentat àrbitre en les manifestacions fetes a un redactor de "Sport Kronik", orgue de la "Nederlandsche Voetbal Bond":

"Mentre es tirava el còrner havia perdut de vista Scarone, el qual havia de vigilar estretament—potser ja n'havia fet alguna. (N. de la R.)—. Immediatament després de tirat el còrner vaig donar el cop de xiulet final i em dirigia corrent al vestiari. De cop veig a Scarone dirigint-se cap a mi, caminant per la línia de joc. Veient que venia per raons vaig voler-lo evitar, cosa que vaig aconseguir només en part. Scarone va tenir temps d'avançar la cama dreta al meu davant; vaig caure, anant a parar a dos metres lluny i fent-me mal al genoll. Vaig aixecar-me, remarcant que Scarone venia encara cap a mi. Alguns dels seus compatriotes i un militar el van deturar, i així vaig poder arribar a la meva cabina, que de seguida fou tancada. Després em vaig assabentar que el públic belga es va mostrar disgustat de l'actitud d'Scarone, i que va voler-lo castigar, i que, en efecte, aquell rebé alguns cops. Mitja hora després del partit, el "manager" de l'equip uruguai va venir a trobar-me amb Scarone, que volia presentar-me les seves excuses. Vaig respondre que no em negava a acceptar-les, però que de totes maneres denunciaria l'incident. Acabo de fer-ho, ja que he fet arribar a mans de Mr. Hirschmann, secretari de la FIFA, l'informe del que ocorregué en el partit de referència."

Un altre segell de glòria per al fútbol americà, que enlletgeix totes les seves bones qualitats amb el greu defecte de "no saber perdre", primera màxima de l'home que es digui bon esportiu.

El gest és tan edificant que després d'ell i de les declaracions publicades per nosaltres i altres confrares, esmentant fets de tota falsedat, ens restarà un concepte no gaire afalagador de la correcció i la noblesa dels representants del nou món.

BRIC-A-BRAC

Dels partits del Wacker

Sobre l'actuació del Wacker, de Munic, a Barcelona, hem llegit una crònica d'un dels acompanyants, H. Kalberer, membre de la Junta del Club de Baviera, en la qual es comenten els dos partits jugats, amb tota objectivitat.

En l'esmentada crònica es fan elogis calorosos de la nostra ciutat, explicant alguna de les seves característiques que xoquen més als forasters, p. ex., la intensa vida que es fa de nit. Clar que la rapidesa del viatge fa caure el cronista en algunes inexactituds, que mai són en desprestigi de les nostres coses, però hi ha moltes observacions justes i per damunt de tot els partits són jugats amb remarcable imparcialitat.

Avui trobem que es reconeix l'absoluta noblesa en què juguen els equipiers de l'Europa i es fa justícia als seus mèrits.

Traduïm de la crònica els següents comentaris, que posen les coses al seu lloc en parlar del públic i de la correcció dels nostres jugadors: "De les escomeses al porter de què tant havíem sentit parlar no en veiérem res; al contrari, la més petita intenció d'escometre'l era castigada. Amb l'àrbitre podrem estar contents, menys en un error que costà un còrner. El públic fou apassionat, però sempre just. Premià el nostre primer gol del segon dia amb una sorollosa ovació."

"El segon partit fou, per les dues bandes, jugat formosament, i era molt emocionant. Els jugadors de l'Europa posseeixen una extraordinària tècnica de la pilota i tenen un finíssim joc de cap. Sols amb un gran joc de passades rases ens fou possible vèncer."

Els comentaris ens han de plaure, perquè en ells se'ns fa justícia.

Es de creure que l'Europa, en el seu pròxim viatge a Alemanya, sabrà confirmar tan bones impressions.

Camp Europa

Diumenge que vé, 12 juliol

Club Nacional de Montevideo

(Uruguais)

Contra

C. D. Europa

(Primers equips complets)

Magnetos Bosch Bugies

Noves tàctiques

Tom Clay, un dels millors jugadors anglesos i defensa dels "Tottenham Hotspurs", ha estat requerit per donar la seva opinió sobre la recent modificació de la llei de l'"off-side".

Clay ha dit que considera probable que sota el nou règim els mitjos i els defenses es veuran obligats a mantenir-se més en contacte que fins ara. Considera que per als defenses serà un mètode eficaç estar immediatament darrera els jugadors de la línia del mig.

Demés, ha exposat la seva temença que no s'assoleixin totalment els propòsits que amb la innovació es van a cercar, que són els de conservar el joc més interessant i evitar les excessives interrupcions. Creu que abundarà per part dels defenses el llençar la pilota fora del camp i emprar recursos de mala llei per deturar les ofensives.

FUTBOL

Comentari de la setmana

Un incident ocorregut a la vida del nostre fútbol sembla que farà el miracle que per fi tinguem un camp que s'adaptarà a les condicions generals dels terrenys de joc, és a dir, que tindrà la seva corresponent catifa d'herba.

Fa temps que en venim parlant dels avantatges en què juguen els nostres bàndols en els camps que els són habituals, i res més cert que l'existència d'aquest avantatge. Per això quan els equips forasters parlaven dels nostres terrenys erms que feien difícil el control de la bala i impossibilitaven als forasters de desenrotllar el seu joc acostumat, hom no tenia més remei que callar, ja que es trobava davant d'un fet real.

Però tanmateix sembla que en parlar dels inconvenients dels nostres camps nus, hom exagerava la nota sempre. El fet de l'handicap, era real, però per comptes de justificar les desfetes amb aquell pretext, hauria estat més noble reconèixer que, ultra del camp, altres factors contribuiren a què equips de vàlua reconeguda no poguessin donar de si el que era corrent en altres camps.

El que privava a onzes forasters de rebre, més que la mateixa condició del pis, era el trobar-se amb adversaris que—com tots o potser més que els altres—en jugar davant dels seus partidaris donaven gairebé sempre el seu màxim rendiment, i això era degut a què els nostres equips, àdhuc dins de les terres espanyoles, eren els que necessitaven fins ara, per la seva psicologia, més calor dels seus. Examinant l'actuació dels bàndols peninsulars, en els camps propis o alieus, hom ha vist que les diferències en el joc no eren tan marcades com en els equips catalans. Era això degut a la diversa condició dels camps? No ho creiem. Pensem més aviat que la causa essencial es basava en el factor psicològic.

L'existència de camps d'herba no ha de perjudicar, creiem nosaltres, en el més mínim els nostres bàndols en quant faci referència a les seves actuacions totals. Els perjudicarà, certament, perquè els adversaris es mouran amb més facilitat i podran mostrar-se tal com són, és a dir que els adversaris forasters podran exhibir-se amb tota la seva habilitat de joc. I en aquest cas, els resultats tindran un valor absolut, més quan els àrbitres siguin neutrals.

És veritablement enutjós que les victòries dels nostres equips es regategin de la manera ridícula i mesquina que ho són ara. Primer eren els àrbitres; quan no s'ha pogut culpar-los, per ésser neutrals, hem hagut de sentir la cartarella dels camps.

Per això voldríem que l'única excusa que resta als teams que ens visiten no tingués motiu d'ésser, i per això ens felicitem que s'iniciï el corrent en favor dels camps d'herba.

Per altra banda, els terrenys coberts amb herbei tenen els seus inconvenients i els seus avantatges, entre els que hem esmentat. Els seus inconvenients són que els bàndols s'arredossin en el joc ras, deixant d'emprar el joc alt, sigui el de passades de cap o el fet amb passades del que els anglesos en diuen half-volley, *és a dir, passar la bala sense deixar-la tocar a terra i a mitja altura, joc en el qual tenim, per raó dels mateixos camps d'ara, una evident superioritat; i els avantatges es deriven de la perfecció que podrà adquirir el joc fet ran de terra, sense que hom s'hagi de neguitejar massa en evitar la vivesa del rebot de la bala.*

En resum, creiem que el camp amb molsa ha d'afavorir-nos ans que perjudicar-nos, si prescindim de la minva en el joc dels bàndols forasters que ens facilitava de vegades—segons la llur habilitat o la manca d'ella en adaptar-se al pis—assolir brillants resultats.

Volem dir, abans de posar fi a aquests comentaris, que la duresa és factor totalment distint de tenir els camps herbats o no. És cert que els terrenys de gaçon treuen sempre vivor i fan menys esquerps els salts de la bala, ultra de disminuir la importància dels accidents als jugadors i el nombre d'aquells—benefici ben apreciable. Però hem vist camps amb herba tan deficients, que gairebé són preferibles els nostres, amb tot i la seva nudesa.

Ara a Madrid s'ha de tractar d'aquesta qüestió. Si nosaltres som partidaris de la reforma, en el cas de la proposta de la Federació Biscaïna—que té el caire d'una agressió provocativa—ens hem de rebellar contra la sospitosa urgència amb què ha estat feta.

No discrepem en quant a l'apreciació de la necessitat de la reforma, però no podem acceptar coaccions ni amenaces. Que es deixi a l'albur de la Federació Catalana prendre les mesures per tal de fer possible el canvi, que representa per als Clubs serioses sacrificis. Però si a l'Assemblea nacional s'acorda la conveniència de procedir a unificar els terrenys de joc, caldria també que es posessin un mínimum de condicions als camps herbats i que es procedís a una inspecció severa, ja que molts tenen els suposats avantatges dels camps de molsa només en el nom.

Felicitem-nos, doncs, que, per fi, es plantegi entre nosaltres la qüestió, i més ens plauria que s'anés de veres cap a la solució definitiva per tal de no haver de sentir-nos sembre que la nostra superioritat rau en l'especial condició dels nostres terrenys.

EL GUAITA

ELS CAMPIONS OLÍMPICS NOVAMENT A BARCELONA

El "Nacional" de Montevideo sofreix una altra desfeta jugant contra l'"Europa", per 1 gol a 0

Una bella actuació defensiva, ajudada pel poc encert en rematar dels davanters uruguais, permet al club de Gràcia conservar l'aventatge d'un gol marcat per Armas als 15 minuts de joc.—El «Nacional» amb la nova formació, no aconsegueix repetir les seves belles actuacions anteriors. Sols la línia mitja i Scarone.—Urdinaran aconsegueixen destacar-se del conjunt.—Un excel·lent partit d'Armas a la davantera europea.—Llovera fa un arbitratge masa imparcial

El camp de l'Europa es veié gairebé ple a l'anunci que els campions olímpics venien a cercar la revenja dels resultats desfavorables obtinguts en la seva primera visita.

Malgrat que la gent estigui embafada de fútbol, l'entrada fou un èxit, el qual era d'esperar tractant-se de la reaparició dels futbolistes de l'Uruguai, que els darrers mesos han fet una "tournée" triomfal per Europa, deixant al seu pas un estel d'admiracions i elogis ditiràmbics.

Tenim la completa seguretat que si per cas l'Europa hagués emprat el concurs d'algun jugador de fora el Club per tal de reforçar les seves línies, l'èxit econòmic hauria estat encara més gros. Hi ha part del públic que no en té prou que li diguin que jugaran els campions del món. Necessita també l'esperó que se li prometi una oposició pletòrica de moments emotius i que se li doni la garantia que un atac complet anivellarà la balança i àdhuc té possibilitats de guanyar. I per bé que l'Europa hagi sortit triomfant de la nova prova, gràcies a distints factors que anirem exposant, entre els quals es pot posar ja des d'ara la bona tasca feta en conjunt pel bàndol, la seva formació no bastava per caldejar l'interès de molts que es quedaren a casa.

Són aquestes, però, consideracions a part del joc i, per tant, les deixarem de banda per anar al fons del que fou l'encontre jugat diumenge entre els onzes del Nacional i de l'Europa.

EL JOC URUGUAI ADQUIRI EN POCS MOMENTS LA BRILLANTOR ESPERADA

L'equip que el Nacional presentà diumenge, malgrat els reforços dels jugadors Cea, Ghierra i Nassazi, és el més fluix partit dels que porten jugats els americans a Barcelona.

El secret dels èxits dels olímpics es fonamentava en el joc precís, ràpid, vistós que en atacar feien les ratlles mitja i davantera, fent les combinacions al centímetre, variant-les segons convenia, no aturant gairebé mai la pilota i actuant com a puntals ferms dels atacs els mitjos, als quals podien recórrer els jugadors del davant sempre que ho necessitaven.

Es a dir, que aquella admirable compenetració de mitjos i davanters, a voltes àdhuc confonent-se, i aquella rapidesa de la concepció i execució de la jugada a fer, donava al seu joc un regust d'obra mestra i àdhuc perdent els guanyava l'admiració del públic, que proclamava la seva neta superioritat.

Abans d'ahir, diguem-ho francament, el joc emprat pels forasters fou pobre i defectuós en posar-lo en pràctica. A quines causes pot obeir el fet? Senzillament, als canvis fets a la davantera.

Només una ala es conservava intacta de l'atac que havíem vist jugar i era la dreta, formada per Scarone i Urdinaran, jugadors que foren els únics que es distingiren en el transcurs de l'encontre, i sobretot fou cap a les darreries del mateix que es mostraren perillosíssims.

Dels altres de la línia, pel seu partit del diumenge poc de bé se'n pot dir. Nassazi, al centre, no pogué convèncer a ningú; àdhuc fallà passades admirables de Scarone estant sol a la boca del gol, d'una manera inconcebible. L'ala dreta (Cea-Casanello) ens féu enyorar la que integraven Castro i Romano, puix que certament estan bastant lluny una de l'altra. Cea xutant estigué també desgraciadíssim.

LA MILLOR LINIA DE L'ONZE FORASTER

En resum: la davantera fracassà, si no en el joc emprat, que tampoc fou cosa extraordinària, en els moments definitius de fer el gol. De combinade tota la línia com els n'havíem vist les altres vegades, i àdhuc amb col·laboració dels mitjos, no els en veiérem quasi cap. Quant al joc triangular característic en ell, l'ala dreta, amb l'ajut de Carreras i Zibecchi, féu quelcom de notable, especialment al segon temps. Del fracàs s'han d'exceptuar Scarone i Urdinaran, com hem dit, els únics que reproduïren el joc brillant i perillós que podem qualificar pròpiament d'Uruguai.

Amb dos davanters, ni amb l'Europa ni amb altres equips nostres, malgrat els èxits obtinguts amb els de fora, és possible guanyar, estant la defensa segura, com estigué la de l'Europa diumenge.

Traient-ne doncs l'admirable davantera, què en resta del campió olímpic? Resta l'excellent línia de mitjos, de la qual sobresortí, com sempre, el notable Zibecchi, ben secundat per Carreras i Ghierra, en especial pel primer, que fou el que millor empenyé els davanters sense negligir l'atac.

La defensa del Nacional, que empra una col·locació adequada al joc tancat i no s'obre massa refiant-se de la seva velocitat notable, es troba sovint en falta davant el joc obert i seguidament canviat dels davanters de l'Europa. El rebot de la pilota els desconcerta a vegades i volem creure que pel mateix motiu fallaren en altres. Demostraren els dos jugadors molt bones condicions en el joc ras, quelcom menys en l'alt, però no mostraren la deguda seguretat, ni curaren gaire la col·locació. El porter estigué bé en els moments que es veié obligat a intervenir; el gol semblà, però, agafar-lo desprevingut.

L'ACTUACIO DE L'EUROPA

El fet de la deficient tasca feta pels campions olímpics no ha d'ésser obstacle per elogiar com es mereixen els jugadors del Club de Gràcia per la seva formosa actuació.

Virtut remarcable dels nostres jugadors ha estat sempre créixe's davant d'alts adversaris, com més famosos millor. Però de vegades l'esperit de sacrifici i el bon tremp no han estat suficients per resistir l'empenta d'adversaris valuosos amb èxit. La decisió, l'energia inesgotable són, en les grans ocasions, elements inapreciables, que no basten, però, per ells sols. Cal també que la inspiració hi ajudi i que l'encert sigui inseparable company, com fou el cas de diumenge en el bàndol local.

L'equip, en conjunt, mereix un elogi per la tasca feta. Totes les línies tingueren bells moments, però l'actuació defensiva superà l'ofensiva. I en aquesta en primer lloc cal fer esment de l'esplèndid partit fet per Alcoriza. Aquest xicot confirmà les seves condicions, ja conegudes, de gran defensa; la seva habilitat a prendre netament les pilotes, la seva col·locació, el seu instint del joc, la seva seguretat a tocar la pilota i en el joc alt fan d'ell un defensa notabilsíssim. Només en certs moments té vacil·lacions passatgeres, que el temps corregirà. Serra

fou un digne company, que es baté amb el seu braó acostumat, ajuntant-hi molt d'encert en aquest partit. Així mateix els mitjos mereixen elogis, per bé que el servei de la pilota no fos sempre acurat. En la tasca defensiva foren de molta eficàcia; sols al final semblaren decaure un xic. D'ells Pelaó fou el que més es destacà passant pilotes al davant.

La davantera tingué moments afortunadíssims. Per bé que podia jugar millor, i certament ho ha fet, és innegable que la seva tasca tingué el mèrit d'anivellar l'encontre, ultra el d'oferir ocasions de grossíssim perill per a la porta dels uruguais, ocasions les més emocionants de la lluita, en què la defensa dels hostes hagué de llençar-se amb tot coratge per tal d'evitar que es marqués el gol.

El joc dels nostres davanters ens agradà força més que el fet pels uruguais. S'hi veié més rapidesa—el joc clàssic de l'Europa fet sense deixar tocar la pilota a terra—s'hi veié més intenció, el joc fou molt més variat, emprant-se, encara que no sistemàticament, el joc d'ales i els llargs canvis, que arribaren a desconcertar les defenses contràries.

D'aquesta línia d'atac és d'esmentar l'actuació d'Armas, que en aquest partit de prova es confirmà un valuós element. No sols li deu el gol de la victòria l'Europa, sinó que li deu també les millors jugades fetes davant la porta uruguaia. El treball que rendí, ajudant els mitjos, sense abandonar el seu lloc, fou remarcable. Té encara un xic massa de fogositat, que el fa caure en incorreccions, la qual cosa pot esmenar. Després d'ell, els extrems feren bona tasca, i de les seves accions vingueren els més grossos perills. Cros fou molt vigilat; nogens menys tingué bons moments, sense arribar a les seves millors tardes. Per la seva poca velocitat es perdé a darrera hora, un gol. L'únic jugador que desentonà fou Cella; és veritat que féu algunes excellents passades, però perdé llastimosament boniques ocasions de marcar i tingué moments desgraciats. Amb un altre interior el resultat hauria estat encara més falaguer per a l'Europa.

Smiler

El que fou el partit

Comença l'encontre amb joc alternat. Una combinació d'Scarone i Nassazi permet que arribin davant Bordoy, xutant aquell arran de gol i deturant esplèndidament Bordoy. Després hi ha dos grans atacs europeus. En el segon Cella passa a Cros i aquest a Armas, el qual, de contra, torna la bala al centre. Aclareix Fiorentino i la bala és aprofitada per Armas per marcar l'únic gol, als quinze minuts de joc, essent rebuda la jugada amb el natural entusiasme. Tot seguit un xut d'Alcàzar passa tocant el pal. Un altre bon atac de l'Europa per la dreta amb intervenció de Fiorentino. Dominen els nostres jugadors, els quals aconsegueixen el segon còrner en una arrencada d'Alcàzar. Torna a anivellar-se el joc. Xut d'Scarone a les mans de Bordoy; un altre xut alt de Pelaó en acabar un batibull davant Mazale. Poc a poc la pressió uruguaia augmenta. Xuts dolents de Nassazi i Cea, i escapades d'Urdinaran i Scarone, que talla Serra. El joc d'atac dels forasters és desligat, notant-se que juguen nerviosament. Gran jugada de Pellicer i Cros, i xut fortíssim del davanter centre català amb una gran deturada de Mazali. Cella perd llastimosament tres passades precises, una darrera l'altra. Després d'un xut de Casanello, torna a imposar-se l'Europa, havent-hi una bella passada de Cros a Alcàzar, amb centre al primer desviat a Armas, que treu finalment el porter.

A la segona part, de bell antuvi, una fallada d'Artizus posa en gran perill la porta europea. Hi ha còrner sense conseqüències. Joc al mig del camp durant una llarga estona. Gran jugada d'Armas amb passada a Cros, desaprofitada. Escapa Scarone i davant la porta passa a Nazzasi, desmarcat, i aquest xuta als núvols. Nova escapada d'Scarone i xut a un pam del pal. Després un atac europeu; una passada de Cros a Pellicer és convertida en centre i Cella empalma a tot gas, sortint la bala alta. Xut de Casanello que detura Bordoy i altres de Cea i Scarone mal apuntats. El joc és igualat. Els uruguais xuten més, però amb poca fortuna. El joc és deficient, essent fet de temptatives personals. Xut de Cea amb intervenció de Bordoy, i un altre de Cros que detura Mazzali. Avançada entre Casanello i Cea; aquest, arran de la porta xuta alt, i perd una cosa ocasió. Un altre habilíssim avenç d'Scarone amb passada a Nazzasi, el qual també perd un gol segur, prop de la porta i completament sol. *Empeny el Nacional i reacciona l'Europa amb lleuger* domini de l'onze de Gràcia. Xut d'Scarone ran de pal i un altre d'Urdinaran que detura magistralment Bordoy. Els uruguais van decidits en busca de l'empat; només respon l'ala dreta de l'atac. De seguida domina l'Europa i tira tres còrners seguits. Hi ha dos moments emocionantíssims davant la porta uruguaia. Els últims moments són de pressió intensa dels forasters, que van tots a l'atac i aconsegueixen dos còrners que no donen resultat. L'un el remata Cea amb el cap ran la fusta. Una bala aclarida va als peus de Cros, a mig camp, i aquest, tot sol, per trobar-se els backs americans al camp contrari, avança. Fiorentino el guanya per cames i li pren la bala. Encara abans d'acabar Urdinaran torna a provar sort amb un tret que detura Bordoy.

S'arriba al final amb la victòria de l'Europa, que resulta guanyador de la copa Gonzàlez Byass. El públic aplaudeix sorollosament el nou triomf d'un dels nostres bàndols sobre els campions del món.

La gestió de Llovera pot qualificar-se de molt bona. Admirable de vista en faltes i offsides. Va permetre la duresa, mes no les violències perilloses. Només trobàrem que la seva pruïja d'imparcialitat, per tal que es pogués posar en dubte aquesta, féu que deixés passar per alt unes mans de Fiorentino a l'àrea de penalty, que mereixen el càstig corresponent.

Tan mateix En Llovera exagera massa, de vegades, la seva neutralitat per acontentar els forasters, i això no es pot admetre perquè la cortesia té els seus límits en la justícia a seques. Es segur que es tracta d'apreciacions purament personals, però aquestes mans que esmentem passaven de mida. Es l'única objecció que podem fer al seu arbitratge, per la resta acuradíssim.

Els bàndols que s'arrengleraren foren els següents:
Nacional: Mazzali (olímpic); Fiorentino, Arispe (olímpic); Carreras, Zibecchi (olímpic), Ghierra (olímpic); Urdinaran (olímpic); Scarone (olímpic); Nazzasi (olímpic, Cea (olímpic) i Casanello.

Europa: Bordoy; Serra, Alcoriza; Artizus, Pelaó, Maurici; Pellicer, Armas, Cros, Cella i Alcàzar (únic internacional espanyol).

JUPITER-TERRASSA
El terrassenc Argemí aconsegueix escapar-se

TERRASSA

L'Espanyol i el Sans empaten a dos gols

A la veïna ciutat de Terrassa, amb motiu de la seva Festa Major, diumenge passat tingué lloc un interessant partit entre els primers equips de la Unió Esportiva de Sans i l'Espanyol.

Davant d'una concurrència força nombrosa se celebrà aquest partit, el qual donà per resultat un empat a dos gols.

Les seves característiques foren, si fa o no fa, les de la majoria dels partits que juguen els realistes. Impetuoses escomeses, cops de gènit, que de quant en quant posen en moviment la defensa enemiga.

Després, res, s'accentua el domini contrari, i el porter esdevé força sovint la Providència de l'equip.

Així succeí a la primera part del partit de diumenge. Amb tota seguretat que si el porter de l'Espanyol no s'arriba a dir Zamora, el resultat de la lluita hauria estat ben diferent.

Resultat d'una barreja haguda davant la porta de Zamora, fou el primer gol de la tarda, i únic de la primera part, entrat per Peidró, introduint-se ell i pilota dins la porta.

A la segona part, sens dubte moguda per un esperit de revenja, va ésser quan la davantera de l'Espanyol demostrà més el que hem apuntat més amunt referent als cops de gènit. No solament posaren en joc la defensa dels de la Unió de Sans, sinó que poc després de recomençat el partit i en un interval de temps ben curt, aconseguiren els dos gols. Un En Zabala, aprofitant la tirada d'un corner, i un altre En Mauri, d'un bell xut.

Semblava que als dels Sans els pesessin els peus, i no era estrany, perquè el camp era d'allò més tou i impossibilitava forces belles jugades. No obstant, se'ls veié reaccionar, i a la meitat de la segona part obtingueren l'empat, degut a l'elàstic Feliu, el qual, recollint una passada d'En Rini, assolí traspassar novament la porta del gran Zamora.

Aquest fou el resultat definitiu. Darrerament el joc perdé interès, observant-se un general desig que passessin prompte els últims minuts.

De l'Espanyol, no cal dir-ho, En Zamora s'exhibí com sempre. En Zabala tingué moments magnífics, i l'Amorós es revelà com a jugador d'empenta.

La Unió Esportiva de Sans no revelà individualitats, perquè tots acompliren llur comès, però cal notar En Badal, el qual a la primera part demostrà coneixements i valentia, i En Feliu, el qual va saber ésser oportú quan convingué.

Arbitrà En Villena.

Els equips s'arrengleraren així:

Unió Esportiva de Sans: Pedret, Perelló, Balasch, Soligó, Badal, Calvet, Rini, Peidró, Feliu, Martínez, Oliveras.

Espnyol: Zamora, Canals, Saprissa, Trabal, Zabala, Amorós, Mairlot, Ventoldrà, Mauri, Padron i Colls.

URUGUAIS-EUROPA
Mazzali, en rebutjar un tret de Cella

El Terrassa reforçat per Sancho, guanya el Júpiter per 1 a 0

Ha estat un partit força interessant; en entrar Sancho al camp ha estat molt aplaudit. Els jugadors del Terrassa ostenten un braçal negre per la mort de la mare del jugador M. Rediu.

Tot el partit ha consistit en pilotes altes i passades llargues i encara que s'entenien molt bé, el llarg domini dels locals no era de resultat positiu, ja que les jugades es perdien molt pel poc encert en el xut o per desgràcia, ja que moltíssimes vegades tocava al pal o passava just pel damunt. L'únic gol de la tarda ho ha estat després d'una curta jugada de l'Argemí, que ha tirat un xut imparable, deu minuts abans d'acabar.

En començar el segon temps, Kaiser ha salvat un moment perillós i poc després l'Argemí, amb un xut dels seus, ha rebotit al travesser. Massaguer rep una lesió, essent retirat; el substitueix Torrella. El joc va d'un camp a l'altre, entusiasmant les jugades d'En Sancho, que junt amb els altres dos mitjos jugà molt bé.

Els millors del Júpiter han estat l'Ibars en primer lloc, els defenses i Callicó.

Del Terrassa, Sancho, Papell, Broto i Humet.

La ratlla davantera fa molts dies que no satisfà gaire.

Eren els equips: Júpiter: Ibars, Martí, Orti;